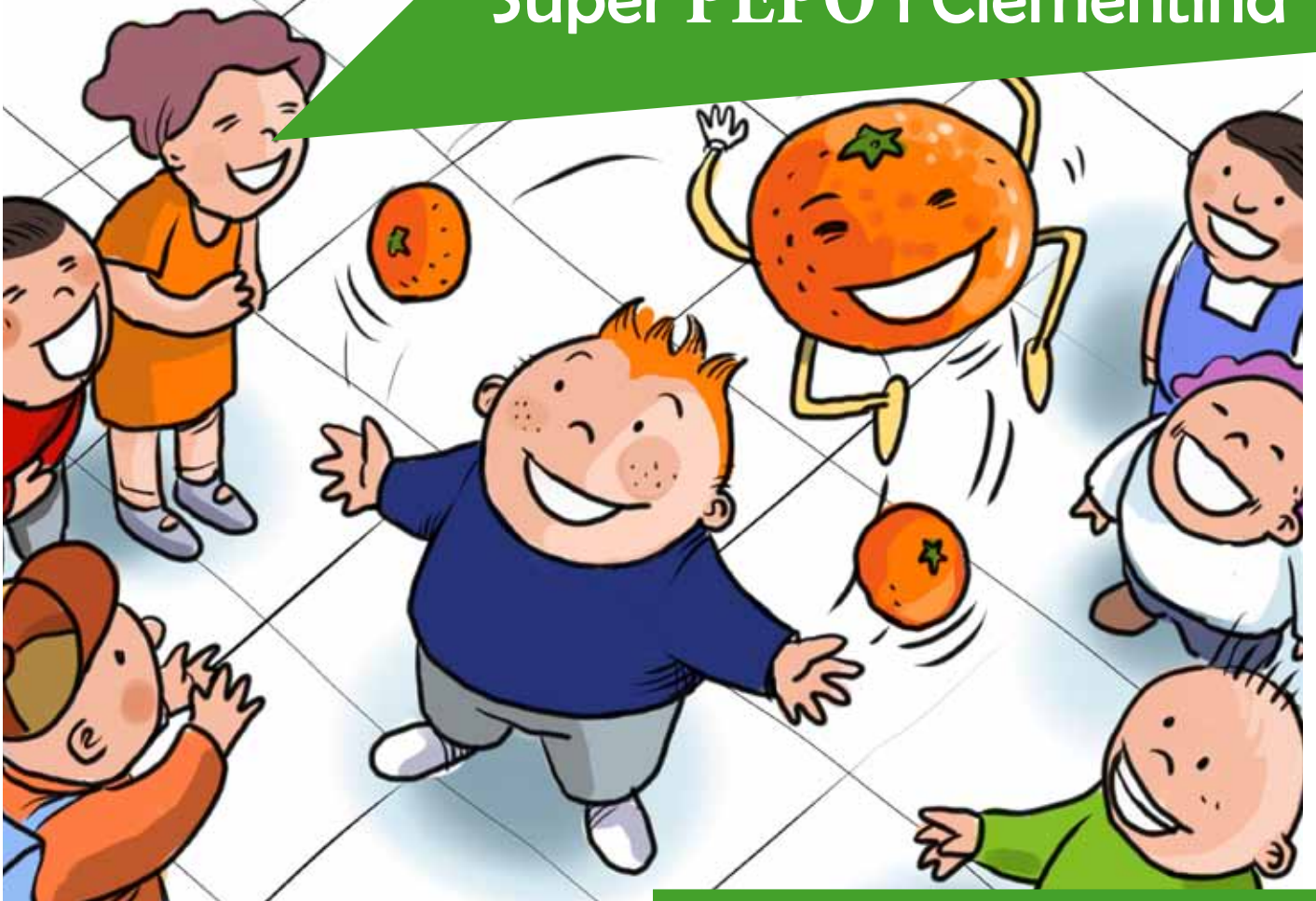

Súper PEPO i Clementina

Són el huit del matí i la mare de Pepo entra a la seua habitació:

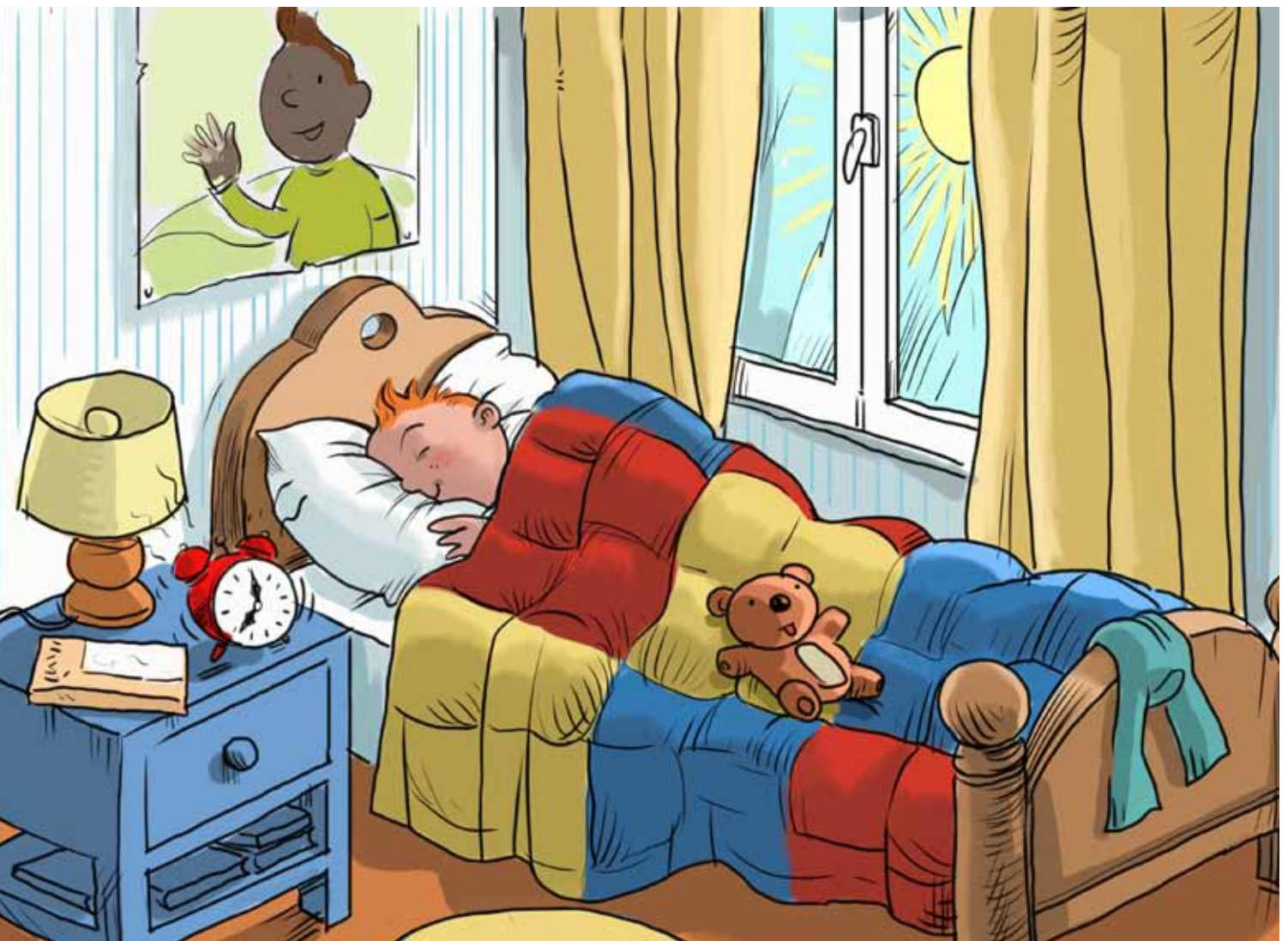
- Bon dia, xicotet meu, és hora d'alçar-se!

Però Pepo no pot obrir els ulls. Tots els matins li passa el mateix, li costa tant eixir del llit... Sempre pensa en els dies que falten perquè arriben les vacances i deixar de matinar.

Però de seguida es recorda de les seues amigues i els seus amics, i de com de bé que s'ho passen jugant al pati. Llavors, fa un bot i s'alça del llit com un coet!

Pepo està molt content perquè, enguany, la professora Carmela els està ensenyant a llegir, i a més està descobrint coses molt interessants sobre la naturalesa i els animals.

Cada dia, a l'eixida d'escola les mares i els pares van a buscar els seus fills, els porten el berenar i, si s'ho mengen tot, com a premi els compren alguna cosa en la tenda de Julián.

Un dia Súper Pepo, en passar per la tenda, va sentir plorar Clementina, una preciosa i dolça mandarina:

- Per què plores?- li va preguntar Pepo.

- Perquè mai em tria cap xiquet com a llepolia després de berenar. Sempre trien les ulleres de xocolata, la bossa de creïlles fregides, el xiclet...

Jo em pose molt trista perquè nosaltres tenim moltes coses bones per a oferir als xiquets i a les xiquetes.

Tenim moltes vitamines, vos protegim a l'hivern contra els refredats i els mocs, vos donem energia perquè pugueu jugar, sumar i restar a escola...

A més, som molt refrescants i tenim un sabor boníssim.

Pepo es va quedar pensatiu, la veritat és que ell tampoc l'havia triat mai, que fava que havia sigut! Tan important com és menjar fruita cada dia!

Però, almenys, ell havia escoltat a Clementina i estava disposat a ajudar-la. Eixa és la missió principal d'un autèntic superheroi com ell: escoltar i ajudar els altres.

Llavors se li va ocórrer una idea fantàstica!

L'endemà, Pepo es va alçar del llit d'un bot sense que fera falta que sa mare el despertara: estava impacient per arribar a escola i posar en marxa el seu pla. Quan va arribar l'hora del pati i tots els xiquets jugaven, Súper Pepo va pujar al tobogan, que era el punt més alt, i des d'allí va cridar l'atenció de tots els companys.

Una de les coses que havia après a l'Escola de Superherois era fer malabars amb tres pilotes com els pallassos del circ. Als xiquets els encanta, i s'ho passen genial amb eixes coses. Fer feliços als altres és una de les assignatures més importants i difícils per a un superheroi.

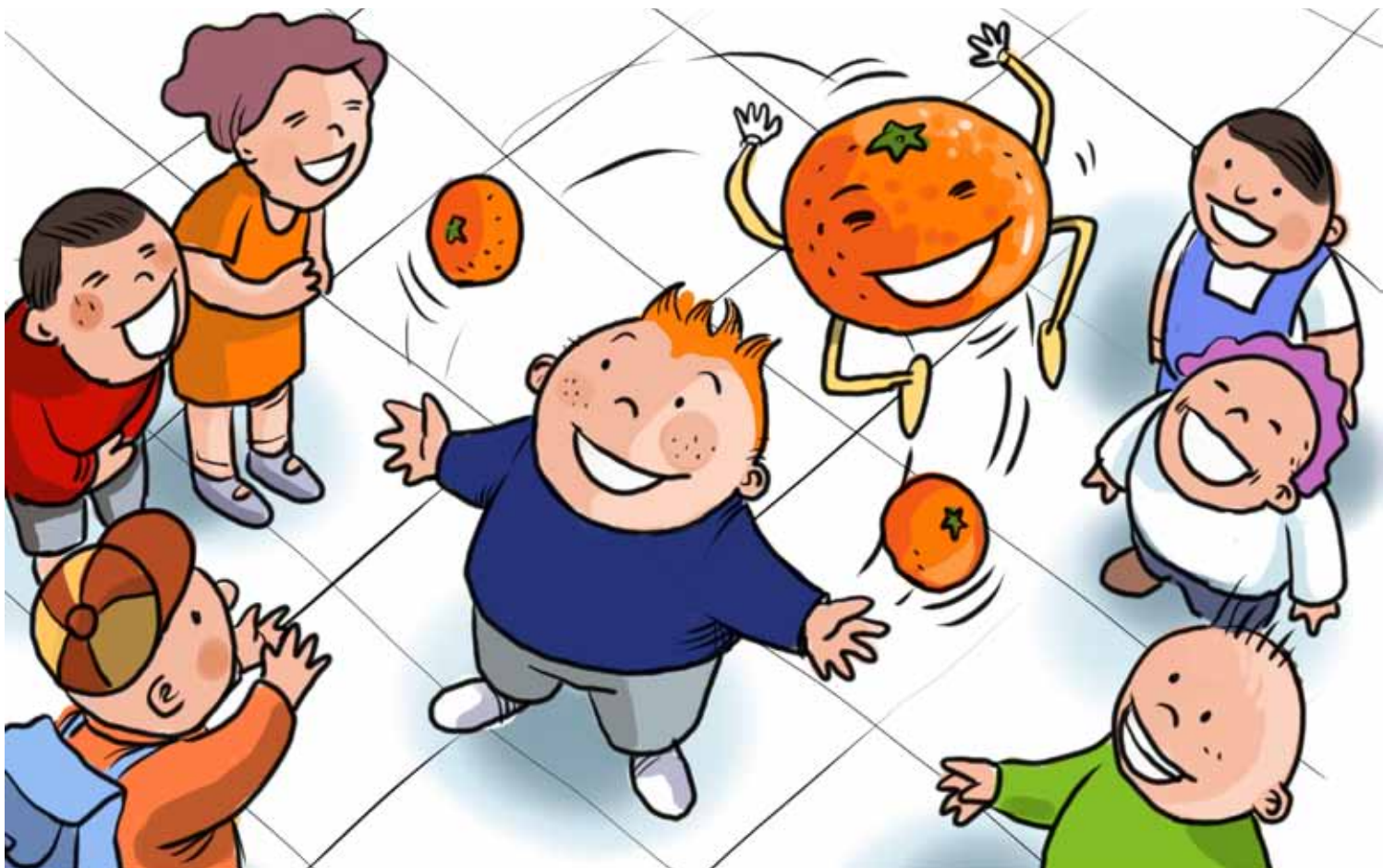
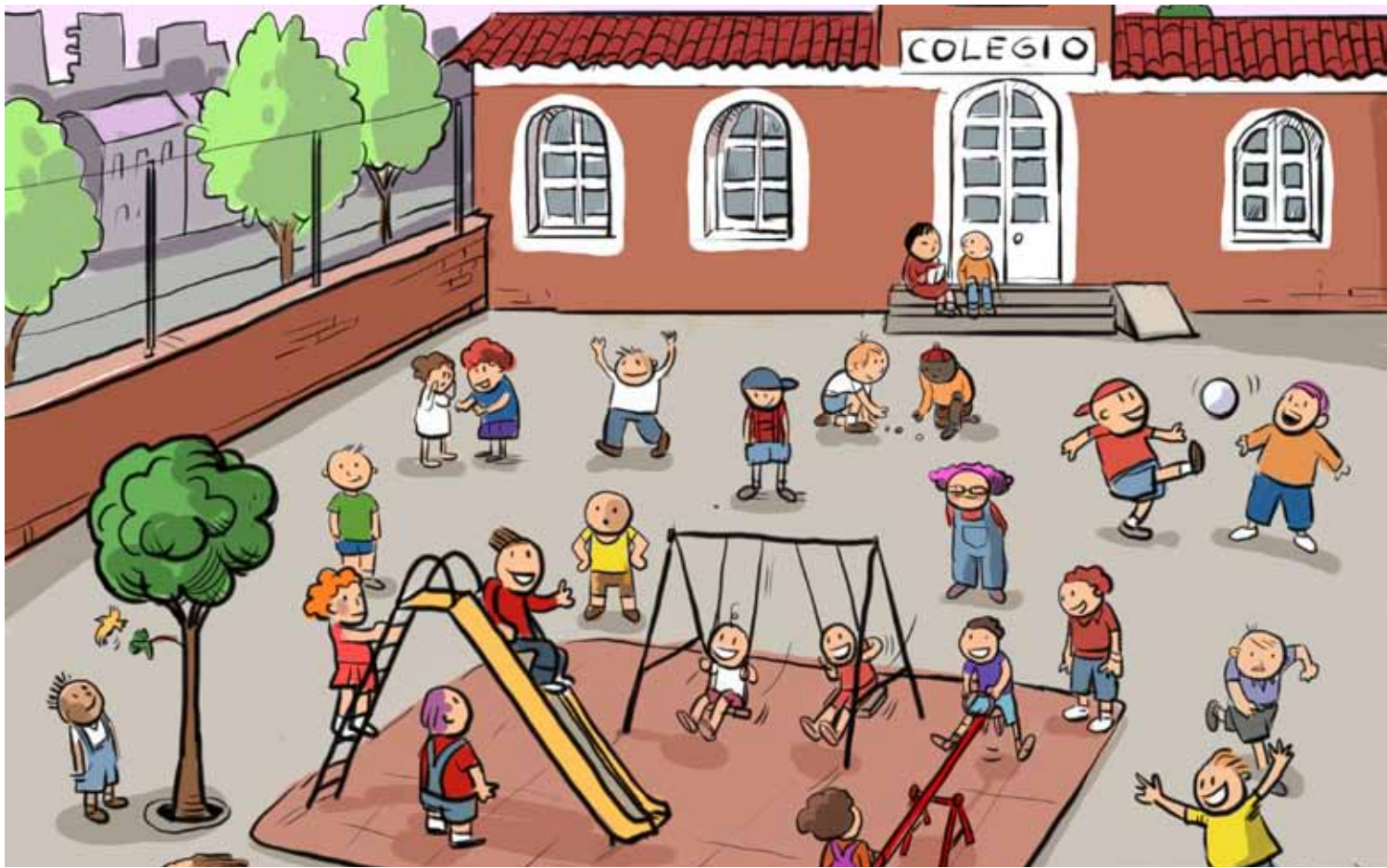
Però Súper Pepo no va utilitzar pilotes com era habitual, sinó Clementina i dues amigues seues. Els xiquets miraven sorpresos com volaven pels aires, es van divertir i van aplaudir molt.

Llavors ell els va contar totes les coses bones que tenien les mandarines i les altres fruites, tot el que Clementina li havia explicat sobre elles, i també com era d'important alimentar-se bé:

- Per a fer totes les coses que ens agraden necessitem menjar tot el que les mares i els pares ens posen al plat i, sobretot, molta, molta fruita.

Però l'hora del pati estava a punt d'acabar, calia tornar a classe. Llavors Pepo va agafar les tres mandarines, les va ficar en una bossa de plàstic i les va llançar a la paperera del pati.

Tots els xiquets es van quedar paralizats, amb la boca oberta i amb cara de sorpresa. No entenien com havia pogut fer una cosa així i per què les fruites havien acabat al fem.

Pepo es va adonar que havien entés el missatge, i amb un somriure va traure les mandarines de la paperera i els va dir:

-Vos ha cridat l'atenció el que he fet, eh? En canvi, no vos heu fixat mai en la quantitat de menjar que es tira al menjador perquè "no ens agrada", o perquè ens servim molt més del que realment podem menjar...? Heu pensat mai que hi ha molts xiquets que no tenen res amb què alimentar-se cada dia?

-I de què serviria? -va dir Fran-. Total, el menjar que ens sobra o que no volem no el podem donar a eixos xiquets, estan molt lluny.

-Potser no podem enviar-los-ho, però no malgastar el que tenim també és una manera d'ajudar-los -va dir Pepo.

Des de llavors, tots els xiquets i xiquetes de l'escola es van habitar a menjar d'una manera millor i, en eixir de classe, van demanar als seus pares i mares una peça de fruita.

Clementina se sentia feliç i orgullosa del que havia aconseguit. I tot gràcies a Súper Pepo, que l'havia sabut escoltar.

La notícia que els xiquets d'escola se sabien alimentar de meravella va arribar a l'orella de la professora de Pepo a l'Escola de Superherois. L'endemà, Pepo va anar a classe... on l'esperava una gran sorpresa.

Va entrar corrent, rient i jugant amb el seu amic Felip i, de sobte, allà estava! No s'ho podia creure! Havia aconseguit la capa roja de superheroi! Era preciosa!

- Pepo, ho has aconseguit! -va dir la professora-. Em sent molt orgullosa de tu. Ara no et pots despistar, has d'estar més atent que mai; a voltes, mantindre el que tenim és més difícil que aconseguir-ho.

Súper Pepo es va posar el seu lluent vestit blau, les seues bótes, la seua capa roja i més content que mai va eixir al carrer disposat a ajudar els altres.

Mai no oblidaria eixe gran dia!

I vosaltres amiguets, no oblideu que els veraders superherois són els que pensen en els altres i els ajuden quan ho necessiten.

